

VUORES JA PUUTTUVUUS KIRKKO

JORI MÄNTYSALO

TAMPEREEN etelärajalla on uudehko asuinalue Vuores, kohtapuoliin kymmenen tuhannen ihmisen koti.

Kivan oloista aluetta, arkkitehtuuri miellyttää silmääni ja metsää on aivan vieressä esimerkiksi Koukujärven luontopolku.

Alueella on sellaista mitä arvata saattaa: pari kauppa, muutama ravintola, päiväkotia, koulu. Siellä toimii oma asukasyhdistys, on perustettu partioliippukunta Vuoreksen valloittajat ja muuta. Jotain puuttuukin, terveysasema ei ainakaan vielä ole.

Kirkkoa ei Vuoreksessa ole.

Kirkko ei puutu. Terveysasema puuttuu, sen poissaolon huomaa sairastuessaan. Kun alueella ei ole kirkkoa ollutkaan, ei sellaista kaivata.

Alkuperäisessä asemakaavassa oli kirkolle paikka, mutta sitä ei rakennettu ja tuskin koskaan rakennetaan.

Seurakunnalta loppuivat rahat, mutta tuskinpa olisi kirkolle paljon käyttöäkään, varsinkin kun asukkaat ovat aika nuoria. Tavallinen nuori tamperelainen kysyy on-

ko discoa tai saako sushia, ei milloin pääsee jumalanpalvelukseen.

Seurakuntakoti Vuoreksessa on ja siellä jonkin verran toimintaa. Todettakoon sekin rehellisyyden nimissä.

Mutta ei siis näy kirkon torni maamerkinä eikä sunnuntaiaamuisten kuulu kellojen soitto. Siinä on jotain symbolista. Jos alue olisi rakennettu pari vuosikymmentä aiemmin, olisi tilanne varmasti toinen. Maailma menee eteenpäin, uskonto jää hiljalleen historiaan.

Toisaalta kirkkorakennuksia ei ole juuri purettu. Siinäkin on jotain verrannollista: ei tunnu uskonnollinen sotilasvala muuttuvan neutraaliksi, mutta mistään jumalista ei ollut puhuttakaan kun valmistuvat poliisit halusivat itselleen valan.

Katsomusaineiden opetuksen oppilasmäärän rajasta perustuslakivaliokunta muutama vuosi sitten jopa suoraan totesi, että uudet etuoikeudet valtionkirkoille eivät käy. Vanhojen etuoikeuksien purkaminen on silti tavattoman hidasta.

Kirkkorakennuksen purku herättää vastustusta. Tällainen nähtiin esimerkiksi Valkeakoskella, jossa sisäilmaongelmista kärsivän rakennuksen purku päättyi hallinto-oikeuteen saakka. Kiihätelysvaaran kirkko tuhopoltettiin ja uuden rakennus on menossa. Kuinkahan

moni lienee kuitenkin tavallisena sunnuntaina noissakaan kirkoissa käynyt?

Jotain tavattoman kuvaavaa tässäkin on. Uskonto on kyllä pitkälti kadonnut, mutta tapa on jäänyt.

Kun tavallinen suomalainen muuttaa uuteen kotiin, hän saattaa pitää tupaantuliaiset. Juuri kukaan ei pyydä pappia siunaamaan uutta kotia. Miten me saamme saman ajatuksen leviämään esimerkiksi vihkimiseen: Jos tapana olisi mennä naimisiin ilman uskontoja, tulisiko edes mieleen pyytää pappia siunaamaan liiton solmimista?

